

**nr. 36 334 van 21 december 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 juni 2009 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 4 mei 2004 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

1.2. Op 4 mei 2009 diende verzoeker een aanvraag in om tot vestiging gemachtigd te worden en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene.

1.3. Op 24 juni 2009 besliste de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot de verwerping van de aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene. Deze beslissing, die verzoeker op 24 september 2009 ter kennis werd

gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*De aanvraag om machtiging tot vestiging/tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene ingediend op 04/05/2009
(...) is verworpen.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

- Wat de aanvraag om machtiging tot vestiging en het bekomen van de status van langdurig ingezetene betreft:

** aanvraag verworpen om reden van openbare orde / veiligheid van het land:
betrokkene werd veroordeeld door de CR van Kortrijk op 02/02/2005 tot 3 maanden
gevangenisstraf met uitstel van 3 jaar en een boete van 150 euro wegens gebruik van valse
stukken*

*betrokkene werd veroordeeld door de CR van Gent op 08/04/2005 tot 5 maanden
gevangenisstraf wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels“*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 15bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en stelt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoeker betoogt dat aangezien de begrippen openbare orde en nationale veiligheid niet verder worden uitgelegd in artikel 15bis van de Vreemdelingenwet, er voor de interpretatie van deze begrippen dient verwezen te worden naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat in deze laatste bepaling wordt uiteengezet dat strafrechtelijke veroordelingen op zich geen reden zijn om het verblijf te weigeren, dat uit het gedrag van een vreemdeling moet blijken dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat louter preventieve redenen niet mogen aangevoerd worden. Hij erkent dat hij op 2 februari 2005 en op 8 april 2005 veroordeeld werd, doch stelt dat hij toen een moeilijke periode had en hij veroordeeld werd omdat hij voedsel waarvan de houdbaarheidsdatum verstreken was meenam uit een container naast een supermarkt. Hij besluit dat, aangezien in de bestreden beslissing louter verwezen wordt naar een veroordeling en daar artikel 43 van de Vreemdelingenwet expliciet vermeldt dat strafrechtelijke veroordelingen geen reden vormen om een verblijf te weigeren, niet voldaan is aan de motiveringsplicht. Daarnaast stelt hij dat, noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier van verweerder kan afgeleid worden dat hij heden nog een bedreiging vormt voor een actueel belang van de samenleving. Hij meent dat uit het feit dat de wetgever artikel 43 van de Vreemdelingenwet heeft aangepast en in een uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien heeft kan afgeleid worden dat het de bedoeling was om de begrippen openbare orde en nationale veiligheid, zoals gebruikt in artikel 15bis van de Vreemdelingenwet, dezelfde invulling te geven ook al heeft deze laatste wetsbepaling geen betrekking op burgers van de Unie.

Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker kan bovendien niet voorhouden de motieven die de

bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen, aangezien hij ze weergeeft en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

In zoverre verzoeker aangeeft dat uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet een ruimere motiveringsplicht zou voortvloeien dan deze die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, moet worden opgemerkt dat in deze wetsbepaling wat betreft de formele motiveringsvereiste enkel wordt verduidelijkt dat *“motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen (niet) mogen (...) worden aangevoerd.”* De motivering van de bestreden beslissing verwijst evenwel uitdrukkelijk naar de strafrechtelijke feiten die door verzoeker werden gepleegd en zijn niet te beschouwen als algemene preventieve redenen. Daarenboven moet worden vastgesteld dat deze wetsbepaling in casu niet van toepassing is. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers in welke gevallen een burger van de Unie of zijn familieleden een verblijfsrecht kan geweigerd worden, terwijl niet betwist is dat verzoeker reeds over een verblijfsrecht beschikt en geen burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie is.

In de mate dat verzoeker aangeeft dat een verkeerde invulling werd gegeven aan de begrippen openbare orde en nationale veiligheid en dat het bestuur hierdoor zijn situatie verkeerd beoordeeld heeft, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn stelling dat de begrippen openbare orde en nationale veiligheid dienen geïnterpreteerd te worden in de zin van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Artikel 15bis van de Vreemdelingenwet, dat in voorliggende zaak werd toegepast, is immers een omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (hierna: de richtlijn 2003/109/EG), zodat deze begrippen in voorliggende zaak dienen geïnterpreteerd worden in de zin van deze richtlijn.

In artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG wordt inzake de mogelijkheid om de status van langdurig ingezetenen te weigeren om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het volgende gesteld:

“De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf”.

In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder:

“Verwerende partij merkt op dat het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken is om een inschatting te maken van de ernst van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veelvuldige strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker in het verleden. Dit gaat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingen-zaken te buiten”.

Verweerder erkent derhalve dat hij de ernst van de feiten die aan de basis liggen van zijn stelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid niet onderzocht heeft, aangezien hij verkeerdelijk in de overtuiging was dat hij hiertoe niet bevoegd was. Uit artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG blijkt evenwel dat mede met de ernst van de door een vreemdeling gepleegde feiten rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Verweerder stelt verder dat verzoeker *“meer op zijn kerfstok heeft dan het stelen van vervallen voedsel”* en dat verzoeker *“op ontrechte wijze zijn gedragingen tracht te minimaliseren.”*

Verweerder weerlegt hiermee evenwel niet dat uit het administratief dossier geenszins kan afgeleid worden welke de concrete feiten zijn die aan de basis liggen van verzoekers veroordelingen.

Verweerder lijkt zich ook niet bewust te zijn van het feit dat verzoeker in 2004 werd gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur, aangezien hij opwerpt dat *“verzoeker al lange tijd in het Rijk verblijft, maar dit op illegale wijze doet”* en dat *“uit een illegaal verblijf (...) geen rechten (kunnen) worden geput.”* In de mate dat verweerder, in zijn nota met opmerkingen, voorts lijkt te willen verwijzen naar misdrijven die verzoeker zou gepleegd hebben voor 2004, moet opgemerkt worden dat in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar deze feiten en dit ook niet op dienstige wijze kan gebeuren, gelet op het feit dat deze gegevens verweerder er niet van weerhouden hebben om verzoeker een verblijfsrecht van onbeperkte duur toe te kennen.

Daar verweerder – door aan te geven dat hij geen aandacht heeft besteed aan de ernst van de door verzoeker gepleegde strafrechtelijke inbreuken – te kennen geeft dat hij de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld niet op een correcte wijze heeft beoordeeld en nu uit het administratief dossier op geen enkele wijze kan afgeleid worden dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing op enigerlei wijze rekening zou gehouden hebben met de aard van de inbreuken die verzoeker zou begaan hebben, kan verzoeker gevolgd worden in zijn standpunt dat een kennelijke beoordelingsfout werd begaan bij de appreciatie van de vraag of redenen van openbare orde en de nationale veiligheid zich verzetten tegen de toekenning van de machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen zij niet onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 juni 2009 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK

